

30.1.2015

PAZIŅOJUMS KOMITEJAS LOCEKĻIEM

Temats: Lūgumraksts Nr. 2148/2013, ko iesniedza Vācijas valstspiederīgais *Gredo Förster*, par tiesībām izbeigt enerģijas piegādes līgumu

1. Lūgumraksta kopsavilkums

Lūgumraksta iesniedzējs uzskata, ka enerģijas patērētājiem vajadzētu būt iespējai izbeigt piegāžu līgumus. Viņš aicina Eiropas Parlamentu pielāgot Direktīvu 2011/83/ES par patērētāju tiesībām šajā saistībā. Pašlaik uzteikuma termiņš patērētājiem ir 2 nedēļas pēc līguma parakstīšanas. Iesniedzējs uzskata, ka šis termiņš ir pārāk īss.

2. Pieņemamība

Atzīts par pieņemamu 2014. gada 5. septembrī. Komisijai pieprasīta informācija saskaņā ar Reglamenta 216. panta 6. punktu.

3. Komisijas atbilde, kas saņemta 2015. gada 30. janvārī

Komisijas komentāri

Saskaņā ar Patērētāju tiesību direktīvas 2. panta 1. punktu patērētājs ir "*jebkura fiziska persona, kura līgumos, uz ko attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tās komercdarbību, uzņēmējdarbību, amatniecisko darbību vai profesiju*".

Šo definīciju parasti lieto visos Eiropas Savienības tiesību aktos, kuru mērķis ir panākt labāku patērētāju aizsardzību. Līdzīga definīcija ir izklāstīta, piem., Direktīvā 2005/29/EK par negodīgu komercpraksi¹ vai Direktīvā 93/13/EEK par negodīgiem noteikumiem patērētāju

¹ OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.

līgumos utt.

ES likumdevēja politiska izvēle bija pievērsties problēmām, ar kurām saskaras patērētāji (fiziskas personas, kuras darbojas nesaistīti ar savu komercdarbību), un pieņemt noteikumus, kuru mērķis ir nodrošināt viņiem augsta līmeņa aizsardzību, kura izlīdzinās viņu vājās pozīcijas attiecībā pret pārdevēju vai piegādātāju. Tas tika uzskatīts par nepieciešamu iekšējā tirgus izveidošanai un funkcionēšanai un tika iekļauts ES Pamattiesību hartā, kuras 38. pantā tiek prasīts, lai ES politika nodrošinātu augsta līmeņa patērētāju aizsardzību.

Tomēr Patērētāju tiesību direktīvas 13. apsvērumā ir teikts, ka "*dalībvalstīm būtu jā saglabā kompetence saskaņā ar Savienības tiesību aktiem piemērot šīs direktīvas noteikumus nozarēs, kas neietilpst direktīvas darbības jomā. Tādējādi dalībvalstis drīkst paturēt spēkā vai ieviest valstu tiesību aktus, kas ir atbilstīgi šīs direktīvas vai konkrētu tās noteikumu prasībām attiecībā uz līgumiem, kuri ir ārpus šīs direktīvas darbības jomas. Piemēram, dalībvalstis drīkst nolemt attiecināt šīs direktīvas noteikumu piemērošanu arī uz juridiskām vai fiziskām personām, kuras nav "patērētāji" šīs direktīvas nozīmē, piemēram, nevalstiskajām organizācijām, jaunizveidotiem uzņēmumiem vai mazajiem un vidējiem uzņēmumiem.*"

Komisijas pieredze apstiprina, ka dažas dalībvalstis ir izmantojušas šādu izvēles iespēju attiecībā pret citiem patērētāju aizsardzības tiesību aktiem, piem., negodīgas komercprakses jomā.

Tādēļ Vācijas iestāžu (valdības un parlamenta) ziņā ir lemt par to, vai ņemt vērā šo lūgumrakstu un lemt, vai ir piemēroti paplašināt Vācijas noteikumu jomu civilt kodeksā, transponējot Patērētāju tiesību direktīvu tā, ka tiek aptvertas juridiskas personas vai fiziskas personas, kuras nav patērētāji, ņemot vērā specifiskas valsts tiesību aktu iezīmes un Vācijas Federālās Konstitucionālās tiesas judikatūru.

Secinājums

Vācijas likumdevēja iestāde var saskaņā ar Savienības tiesībām paplašināt Patērētāju tiesību direktīvas noteikumu piemērošanu, tā lai aptvertu arī juridiskas personas vai fiziskas personas, kuras nav patērētāji Patērētāju tiesību direktīvas nozīmē.